

den Dybde, som Nutidens Skibe paa denne Linie kræve. Efter sagkyndig Undersøgelse er der afgivet et Skøn over den billigste Maade, paa hvilken dette kan ske. Det gaar, saa vidt mig bekendt, ud paa, at en Annekshavn, det saakaldte Gregeri, der har sin naturlige og tilstrækkelige Dybde, forbindes ved en Kanal med den gamle Havn; dennes Dybde kan da begrænses saa meget, at man kan faa et tilfredsstillende Resultat for en nogenlunde rimelig Udgift. Men der er dog selv paa dette det mest økonomiske Grundlag Tale om 1 Mill. Francs. Det forekommer mig nu, at det i og for sig vilde være rigtigt her at sige: Ja, denne Havn kan ikke blive tilfredsstillende forbedret, naar den overhovedet skal afgive noget af sit Overskud. Men selv om man ikke vil gaa saa langt, kan man i hvert Tilfælde ikke sige, at man har de fornødne Midler til Forrentning af denne Sum, naar man bliver staaende ved Flertallets Forslag; efter mit Skøn kan man knap en Gang have det efter Vedtagelsen af det lille Ændringsforslag, jeg har stillet. Udvalgets Flertal foreslaar, at Kommunen skal kunne hæve Halvdelen af Havnens Overskud, dog ikke ud over 50,000 Kr., et Forslag, som fra forskellig Side er motiveret ved, at man derigennem gør Kommunen interesseret i, at Indtægten kan blive saa stor som muligt. Ved nærmere Undersøgelse ville ærede Medlemmer vist indse, at der ved dette Ændringsforslag saa godt som intet naas i Retning af at gøre Kommunen interesseret, i det højeste gør man den interesseret i at sørge for, at Overskuddet ikke skal gaa ned. Nu er det ca. 100,000 Francs, om der kom 120,000 Francs, vilde de dog kun faa de samme 50,000 Francs, som de ville faa med et Overskud paa 100,000. Derimod er det sikkert, at det Motiv, som fra anden Side er opstillet for Ændringsforslaget, dog betyder noget, naar man gaar til min Ændring; thi Kommunen vil da være interesseret i at bringe Overskuddet op paa 150,000 Kr. Først dermed naar den op til at faa sit Maksimumstilskud, 50,000 Kr., men saa vil samtidig Havnen faa de 100,000 Kr., som jeg mener, den gerne skulde kunne raade over. Ændringsforslaget, som er stillet af det øvrige Udvalg, har saaledes ikke megen Betydning, men det vil ganske vist faa Betydning, naar man supplerer det med min Underændring. Men Hovedgrunden til, at jeg har stillet denne, er dog den, at selv om den danske Stat ved sin Garanti vil skaffe Øen Laan

til saa billige Renter som muligt, kan jeg ikke tænke mig, at Laanet vil kunne faa en tilfredsstillende Forrentning og Afdrag, medmindre man nogenlunde trygt kan regne med de 67,000 Kr., som man kan paaregne ved mit Ændringsforslag. Og naar det saa er saaledes, at det, der er Tale om, kun er en Forhøjelse af Skatten paa 17,000 Kr., og man ved, at man f. Eks. ved den paatænkte Ophævelse af Embedet som Overdommer vil vinde mindst Halvdelen af de 17,000 Kr. for St. Thomas, er det et saa ringe Greb ned i Skatteydernes Lommer, at det er fuldt tilladeligt, for ikke at tale om, at det slet ikke er noget, der berører Overenskomsten mellem Moderlandet og Øerne. Thi det er af Hensyn til Kommunen selv og ikke af Hensyn til Moderlandet, at man stiller dette Krav op; det bliver ingen Forbedring for os, men derimod for Kommunen St. Thomas. Saa længe Hovedansvaret for Lovgivningen i sidste Instans skal ligge her hos Rigsdagen, have vi ikke blot en Ret, men ogsaa en Pligt til at gribe ind i saadanne Forhold, naar der kommer et Forslag saa utilfredsstillende som det her foreliggende.

Det andet, mere betydende Forslag, hvortil jeg sammen med det ærede Medlem for Saksøbing (Rørdam) har stillet en Ændring, er Kolonialloven. Denne har, som flere Talere have meddelt, den Bestemmelse, at et 5-aarigt Ophold paa Øerne giver Valgret. Jeg har ikke fundet det tilfredsstillende. Det er næsten alle Vegne erkendt, at det er urimeligt, i hvert Fald hvor man staaer overfor Valgret til en lovgivende Forsamling, at tildele denne til andre end dem, der have Indfødsret, og Grunden dertil er meget naturlig. Man gaar med god Grund ud fra, at en Borger i en fremmed Stat ser paa sine egne Interesser og paa sit Hjemlands Interesser, medens han i Reglen er ret ligegyldig overfor Fremtiden i det Land og det Samfund, som han ikke kan og ikke vil betragte som sit eget. Det er altsaa en meget god Grund, man har til Fordringen om Indfødsret. Nu er det fra anden Side blevet sagt, at det maa vi gøre, fordi Forholdene ere særlige derovre. Det gælder om at indbyde og trække de fremmede over til Øerne til Fordel for disse. Der er fra min Side ikke Tale om, at vi skulle gøre andet end ogsaa tilstede de fremmede at komme til Øerne. Jeg vil ikke, saaledes som man f. Eks. gør i nogle af de frieste Stater for Tiden, lukke for en hel Del fremmede, naar man mener, at